

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. C. i J. Ż.
przeciwko Kancelaria Adwokacka - Adwokat [...] sp.k. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie M. C. i J. Ż. złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 stycznia 2017 r., którym oddalono ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 czerwca 2015 r., którym oddalono powództwo przeciwko Kancelarii Adwokackiej - Adwokat [...] sp. k. z siedzibą w Warszawie o zapłatę kwoty 134 000 zł.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący przedstawił zagadnienie prawne: *Czy przyjęcie przez przekazanego na podstawie umowy przekazu środków finansowych na spełnienie świadczenia wobec odbiorcy przekazu wskazanego w tej umowie, w powiązaniu z jednoczesnym podpisaniem i w ich obecności bez zastrzeżeń umowy przekazu przez wszystkie strony i zawartym tam warunkiem, że przekazujący nie może odwołać przekazu, stanowi jedną z form oświadczenia przekazanego o przyjęciu przekazu, złożonego odbiorcy przekazu ze skutkami wynikającymi z art. 921² § 1 k.p.c.*

Skarżący podniósł również, że kwestia formy oświadczenia o przyjęciu przekazu przedstawiona w zagadnieniu prawnym, wywołuje rozbieżności w judykaturze Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych, na czego dowód przytoczył kilka orzeczeń.

Powyższe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia wymagań stawianych na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z tej przyczyny, że kwestia prawna przedstawiona przez skarżącego nie pozostaje w bezpośrednim związku z faktyczną i prawną podstawą orzekania w sprawie. W uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2017 r. Sąd Apelacyjny wskazał, że powodowie nie udowodnili, że w ogóle zostało złożone oświadczenie woli o przyjęciu przekazu (uzasadnienie, s. 8). Wobec braku oświadczenia woli nie sposób rozważać kwestii rygorów nałożonych co do jego formy. Rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia nie mogłoby mieć zatem wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, a w konsekwencji nie może stanowić przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw